

THEA ZOETEMAN

Geld Roman
en goed

Thea Zoeteman

Geld en goed

CITER REEKS

Hoofdstuk 1

‘Ik weet niet wat er met Prinses aan de hand is. Ze wil niet meer eten en ze ligt alleen nog maar te slapen.’ De vrouw slaat twee wanhopige ogen naar Anneroos op.

Vanachter de balie kijkt Anneroos naar het kleine hondje op de arm van de vrouw. Het is een jack russell ziet ze met een kennersblik.

Prinses... In het jaar dat ze hier bij de dierenkliniek werkt, heeft ze al veel bijzondere namen voorbij horen komen. Deze naam heeft ze nog niet eerder gehoord. Ze verbijt een glimlach.

‘U heeft een afspraak gemaakt?’

De oudere vrouw knikt. ‘De Koning is de naam.’

Nu kan Anneroos haar lach niet meer inhouden. ‘Wat grappig! Dat zijn dubbele koninklijke namen.’

De vrouw lacht mee al gaat het niet van harte. ‘Ze is als een prinsesje voor ons. En dat we De Koning heten is puur toeval.’

Anneroos zoekt in de computer. ‘Ik zie dat u om halfelf een afspraak heeft staan. U kunt plaatsnemen, dan wordt u zo dadelijk geroepen.’

Mevrouw De Koning knikt en hijst het hondje op haar andere arm. Blijkbaar is het beestje toch te zwaar.

‘Kan ze niet lopen?’ vraagt Anneroos.

‘Jawel.’ Mevrouw De Koning legt liefkozend haar wang tegen het kopje van de jack russell. ‘Maar omdat ze zich niet lekker voelt, draag ik haar.’

Het hondje begint zachtjes te keffen.

Mevrouw De Koning drukt het beestje nog dichter tegen zich aan. Ze is zichtbaar nerveus. Blijkbaar brengt ze dat over op het

hondje, maar dat beseft ze waarschijnlijk niet. Ze neemt plaats naast de grote poster met reclame voor kattenbrokjes. ‘Stil maar, Prinses. We gaan even zitten en dan gaat de dokter straks naar je kijken. Rustig maar. Alles komt goed.’

Anneroos trekt lichtjes haar wenkbrauwen op en wendt zich dan tot de volgende cliënt. Dit keer is het een man met een kater. Hij heeft een kalende schedel en een volle baard. De man dus. ‘Goedemorgen mevrouw. Ik heb een afspraak voor Boris gemaakt. Hij moet geholpen worden.’

‘Dat gebeurt meestal met ieder dier dat hier komt,’ reageert Anneroos droog.

De blauwe ogen van de man nemen haar even onderzoekend op. Dan glimt er iets in zijn ogen en er verschijnt een grijns op zijn gezicht. Zijn gele tanden staan schots en scheef. Anneroos probeert er niet op te letten.

‘Boris moet onder het mes, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Mag ik uw naam?’

‘Boonstoppel.’

Anneroos’ ogen gaan over het scherm. Ze knikt. ‘Castratie. U mag plaatsnemen, dan wordt Boris zo geroepen.’

De man gaat zitten, twee stoelen bij Prinses en haar vrouwtje vandaan. Prinses, die juist rustig was geworden, kijkt naar Boris en begint opnieuw te keffen. Boris is blijkbaar ook niet zo gecharmeerd van Prinses. Hij begint te blazen en krijgt een dikke staart.

Op dat moment komt Niek, de dierenarts, uit een van de spreekkamers. Zijn witte jas slingert nonchalant om hem heen. ‘Prinses de Koning?’

Anneroos bijt stevig op haar lip en kijkt even opzij naar Niek. Hij vangt haar blik en grijnst, om dan zijn verdere aandacht weer aan Prinses en haar baasje te geven.

Een kuchje voor de balie doet Anneroos beseffen dat haar werk gewoon doorgaat. Er staat een nieuwe cliënt te wachten. Een vrouw met een Berner sennenhond aan de riem. De hond kijkt

haar met zijn grote ogen goedig aan.

‘Ik kom medicijnen voor Kanjer halen,’ zegt ze. ‘Een herhaalrecept. En als hij dan gelijk nog een keer gewogen mag worden? Thuis lukt het me niet en hij moet afvallen.’

‘Komt u maar even mee.’ Anneroos loopt naar de weegschaal en het blijkt inderdaad een hele toer te zijn om de hond op de weegschaal te krijgen. Ze herinnert het zich nog van de vorige keer.

Uiteindelijk lukt het en het blijkt dat Kanjer toch nog drie ons is afgevallen.

‘Supergoed gedaan, Kanjer!’ Mevrouw glundert, haalt iets uit haar tas en geeft als beloning een hondenkoekje.

Anneroos schudt verbaasd haar hoofd. ‘Dat moet u natuurlijk niet doen.’

‘Ach, dat ene koekje.’ De dame haalt haar schouders op.

Anneroos probeert haar aan het verstand te brengen dat ieder koekje te veel is en dat een hond er snel aan gewend raakt om iets extra’s te krijgen.

‘Wat maakt het uit.’ Ze trekt de hond aan zijn riem mee naar de balie. ‘Hij is drie ons afgevallen, dus dan heeft hij een koekje helemaal verdiend.’

Anneroos zwijgt. Met deze vrouw valt niet te praten. Het is verspilde energie.

Aan het eind van de ochtend rinkelt haar telefoon. Er staan juist twee mensen voor de balie. Op de rij stoelen zitten vier mensen die wachten totdat ze geroepen worden voor het consult van hun huisdier. Een snelle blik op het venster vertelt haar dat het haar zus is die belt. Waarom moet Barbera uitgerekend nú bellen? In de lunchpauze zou het haar beter uitkomen.

Even aarzelt ze, maar Barbera kennende, zal ze niet zomaar voor een mooiweerpraatje bellen. Als ze met tegenzin opneemt, klinkt Barbera’s nerveuze stem in haar oor. ‘O An, wil je zo snel mogelijk naar me toe komen? Ik zit...’

‘Barbera!’ Anneroos hoort de irritatie in haar eigen stem. ‘Je weet dat ik nu aan het werk ben.’

‘Dat snap ik. Maar ik weet echt niet hoe het nu moet. Kun je niet snel even tussendoor...?’

‘Nee. Dat kan niet.’

Nog voordat haar zus kan reageren, drukt ze haar telefoon uit. Ze voelt boosheid en onrust tegelijk. Wat is er met Barbera aan de hand? Waarom moet zij opeens halsoverkop komen? Met een diepe zucht stopt ze haar telefoon weg en richt ze zich weer tot de vrouw die voor de balie staat.

Tijdens de lunchpauze hoort ze een appje op haar telefoon binnenkomen, maar dat probeert ze te negeren. Het zal van Barbera zijn. Toch voelt ze de onrust toenemen. Misschien heeft Barbera grote problemen!

Ze pakt haar telefoon uit de zak van haar jasje. Ze opent het berichtje: *Kom vanmiddag uit je werk gelijk naar mij toe. Please...!!*

Anneroos stuurt een duimpje terug en met allerlei vragen in haar hoofd stopt ze haar telefoon weer weg. Op de een of andere manier kan ze zich niet helemaal ontspannen tijdens de lunchpauze. De stem van Barbera klonk wat paniekerig. En dan nu dat dringende appje erachteraan...

Als de lunchpauze voorbij is en ze haastig opstaat, vangt ze de onderzoekende blik van Niek op.

‘Problemen?’

Ze reageert zo luchtig mogelijk. ‘O, het valt mee.’

‘Je ziet er bedrukt uit.’

Niek is een sympathieke man en een kundig dierenarts. Hij heeft niet alleen een scherp oog voor dieren, maar ook voor de mensen om hem heen. Dat betekent natuurlijk niet dat hij alles maar hoeft te weten, al zal hij het ongetwijfeld goed bedoelen.

Anneroos probeert de gedachten aan haar zus te parkeren, wat natuurlijk niet lukt.

Wat zal er aan de hand zijn? Was ze niet te hard geweest voor

haar zus? Had ze Barbera, toen ze vanmorgen belde, niet wat langer te woord moeten staan? Er moet iets gebeurd zijn, anders had ze haar natuurlijk niet zomaar onder werktijd gebeld.

Ze moet het zich van haar zus niet zo aantrekken. Ze weet toch hoe Barbera is? Altijd paniek voor niets en ze maakt vaak van een mug een olifant.

Dat zal nu ook zo zijn, al tast ze nu nog in het duister over wat er aan de hand kan zijn.

Als ze naar de balie loopt, staat daar de eerste cliënt van deze middag al te wachten.

Het wordt een drukke middag. Er staan drie afspraken voor het inslapen van een hond en twee katten. Annerooos kan hier nooit aan wennen. Als ze de baasjes met een losse riem en lege kattenmandjes de kliniek ziet verlaten, moet ze iets wegslikken. Ze voelt zich altijd onhandig als ze tranen in hun ogen ziet of als sommige mensen in huilen uitbarsten. Dat is de harde kant van het werk als dierenartsassistente.

Toch houdt ze heel veel van dit werk. Ze werkt hier al een jaar met veel plezier.

Als ze om halfzes bij haar auto staat, een witte Renault Twingo, kijkt ze even genietend om zich heen. Ze houdt van de Alblasserwaard, waar ze sinds een jaar werkt en woont.

Naast haar volledige baan is ze in haar vrije tijd bezig geweest met het opknappen van haar huis. Het is een voormalig vakantiehuisje dat achter op het erf van de familie Lamers staat. Nadat ze een paar keer problemen hadden met vakantiegangers, hebben Cor en Lies Lamers besloten het huisje permanent te gaan verhuren.

Het staat achter op hun erf, met een mooi uitzicht over de polder. Het huisje is niet zo groot, maar ruim genoeg voor haar alleen. Ze was er bij de eerste bezichtiging gelijk verliefd op geworden. Voor een schappelijk bedrag kon ze het huren en bedenktijd had

ze niet nodig. Dit was het plekje waar ze naar had gezocht!

Omdat ze gelijk bij de dierenkliniek kon gaan werken, is ze er zo snel mogelijk in gegaan. In de tijd dat ze er woonde, heeft ze geverfd en behangen. Af en toe op de zaterdagen geholpen door haar zwager Koos. De oude meubels die er nog stonden zijn met toestemming van Cor en Lies door Koos naar de kringloopwinkel gebracht. Het ziet er nu heel gezellig uit met de nieuwe meubels. Het is helemaal háár plekje geworden.

Cor en Lies Lamers heeft ze leren kennen als sympathieke, bescheiden mensen. Ze gunnen haar alle privacy, en tegelijk weet ze dat ze altijd bij hen terecht kan als dat nodig zou zijn.

Ze beseft dat ze haar handen mag dichtknijpen voor zo'n leuk huis, met zulke fijne verhuurders.

Ze is dagelijks in het gezelschap van drie katten en een hond. Ze lopen over het erf en in de schuur. Ook scharrelen er tien kippen en een haan rond. Iedere dag is ze voorzien van een vers eitje.

Haar beroep verloochent zich daarin niet. Ze is gek op de dieren en dat weten ze inmiddels. De hond en de katten komen graag bij haar en op haar beurt geniet zij daar weer van.

Ze glimlacht onbewust. Het is heerlijk om dicht bij haar werk te wonen, en dan ook in een omgeving waaraan ze haar hart heeft verpand. Ze beseft dat ze het geweldig heeft getroffen.

Het enige minpuntje is dat ze het pijnlijk vond om haar moeder alleen te laten. Haar vader is overleden toen ze nog maar twaalf jaar was. Daarna hebben ze met z'n drieën nog jaren samen gewoond. Totdat Barbera trouwde.

Nu is ook zij, Anneroos, de deur uit.

Nadat haar vader was overleden, is bij haar moeder de ziekte MS gediagnosticeerd. Dat gaf nieuwe zorgen en tegelijk ook een licht schuldgevoel om haar moeder alleen achter te laten.

Maar ma heeft haar dat snel uit haar hoofd gepraat. Ze gunt haar een eigen plekje.

Een passerende fietser doet haar opschrikken uit haar gemijmer. Snel schuift ze achter het stuur en draait het sleutelje om in het contact. Nu eerst naar Barbera.

Ondanks de drukke middag in de kliniek, lieten de gedachten aan haar zus haar niet meer los. Wat ze er voor zichzelf ook tegen inbracht: dat onrustige gevoel verdwijnt niet.

Barbera is haar enige zus. Ze is getrouwd en heeft drie kinderen. Twee jongens en een meisje. Anneroo is stapelgek op haar neefjes en nichtje en zij op haar. Het is altijd een feest als ze komt. Zou er iets met de kinderen zijn? Ze geeft ongedacht meer gas, maar mindert snel weer vaart als er tegenliggers komen. De weg langs de Graafstroom is niet breed. Hier en daar is de weg versmald, zodat ze gedwongen is zich aan de snelheid van dertig kilometer te houden.

Haast moet je hier echt niet hebben. Pas wanneer ze Bleskensgraaf uit is, mag ze het gaspedaal iets dieper in drukken. Maar dan nog is het oppassen met al die bochten.

De zon zet het water op de Graafstroom in een gouden gloed. Behalve enkele vissers die hier en daar aan de waterkant zitten, is het stil. In tegenstelling tot de zomer. Dan is het hier druk met toeristen en dagjesmensen.

Ze houdt van de kabbelende golfjes op de Graafstroom en de Alblas, dat zich als een lang lint tussen de vele dorpen en weilanden door kronkelt. Van de wijde polders die doorkruist zijn door sloten en vaarten. Van de brede rietkragen, met daarlangs de lange rijen knotwilgen. Daarboven de prachtige luchten waarlangs donzige witte wolken drijven. En tenslotte rijdt ze ook graag over de Lekdijk, met aan de ene kant de rivier de Lek waarop vele boten voorbijvaren, en aan de andere kant het uitzicht op de talrijke molens van de Kinderdijk.

Nu het winter is, zijn de weilanden nog leeg en kaal. Maar in de zomer geniet ze van al het groen en de grazende koeien. In dit jaar dat ze hier woont heeft ze alle vier de jaargetijden meegemaakt.

Ieder jaargetijde heeft z'n charmes, maar het meest houdt ze van het voorjaar met het nieuwe frisse groen, de lammetjes in de wei, de kievitten in de lucht en de eenden met kuikentjes op het water.

Hier voelt ze zich thuis en ze wil hier nooit meer weg.

Even later rijdt ze Oud Alblas in. Haar zus en zwager wonen dicht bij het riviertje de Alblas dat in het verlengde ligt van de Graafstroom. Ze komt hier graag, al zijn haar bezoekjes aan haar zus dit laatste jaar iets minder geweest doordat ze het zo druk had.

Ze remt af en parkeert voor het huis. Ze glimlacht als ze twee neusjes tegen het raam platgedrukt ziet. Als ze uit de auto stapt gaat de deur al open en komen de twee jongens naar buiten gerend. 'Tante Roos!'

Anneroos glimlacht en strekt haar armen wijd uiteen. De jongens laten zich enthousiast tegen haar aan vallen en ze kan nog maar net haar evenwicht bewaren.

'Ruby! Jens! Een beetje rustiger kan toch wel?' Barbera staat in de deuropening. Haar stem klinkt geïrriteerd.

'Maak je niet druk.' Anneroos glimlacht naar haar zus. 'Ik kan een stootje hebben, hoor. Gaan jullie mee naar binnen, jongens?'

Met aan iedere hand een neefje loopt ze achter Barbera aan naar binnen.

Anneroos is nieuwsgierig naar haar nichtje Jasmijn. In de kamer blijkt de box echter leeg.

'Waar is Jasmijn?'

'Op bed,' reageert Barbera kort.

Anneroos kijkt verbaasd naar haar zus. Er klopt iets niet. Jasmijn is vorige week één jaar geworden. Op dit tijdstip hoort het meisje gewoon wakker te zijn.

'Is ze ziek?'

'Nee.' En op een ongeduldige stem gaat ze tegen haar jongens verder: 'Ruby en Jens, hangen jullie niet zo tegen tante Roos aan. Ze kan bijna niet zitten.'

‘O, het geeft niets,’ haast Annerooos zich te zeggen, terwijl ze haar armen om de jongens heen slaat. ‘Ik ben blij dat ik ze weerzie.’

‘Ja, waarom kom je zo weinig?’

Annerooos kijkt Barbera verwonderd aan. Wat heeft haar zus? Blijkbaar heeft ze flink de bokkenpruik op. Jammer dat Koos er niet is. Die weet alles hier in goede banen te leiden. Blijkbaar mist Barbera dat, want het is hier op z’n zachtst gezegd een bende in de kamer. Overal ligt speelgoed. Op de tafel ligt een stapel wasgoed dat blijkbaar gestreken en gevouwen moet worden. Daartussen staan vuile bekers en overal liggen kruimels. Het is duidelijk te zien dat vandaag de stofzuiger niet is gebruikt.

Ruby is bij Annerooos op schoot geklommen en Jens hangt tegen haar knie aan.

‘Verhaaltje vertellen,’ bedelt Jens met zijn blauwe ogen naar haar opgeslagen.

‘Straks,’ belooft Annerooos. ‘Als jullie naar bed gaan.’

‘Blijf je, tante Roos? En breng je ons naar bed?’ Ruby kijkt haar bedelend aan.

‘Als mama het goedvindt dat ik blijf eten, dan breng ik jullie vanavond naar bed.’ Haar blik gaat naar de gangdeur waar Barbera zojuist door verdwenen is. Ze hoort haar rommelen in de keuken.

Haar blik gaat naar de klok. Bijna zes uur. Ze ruikt nog geen etensgeuren.

Ze buigt zich naar haar twee neefjes over.

‘Luister. Jullie zijn al groot genoeg om jullie speelgoed op te ruimen. Als jullie dat nu gaan doen, dan ga ik mama in de keuken helpen. En vanavond lees ik jullie een verhaaltje voor.’

Ze ziet de tegenzin op hun gezichten maar daar kan zij zich niet druk om maken. Ze zijn zes en drie jaar, dus ze kunnen best iets doen. Je kunt er niet jong genoeg mee beginnen, vindt ze.

Ze glimlacht en staat op. ‘Dus jongens? Gaan jullie eerst de LEGO-blokjes in de krat doen?’

‘Maar wij willen er vanavond nog mee spelen,’ probeert Ruby.

‘Dan kan ik jullie niet voorlezen, want dan is daar geen tijd meer voor.’ Ze staat op en loopt de kamer uit.

Achter zich hoort ze Ruby zijn broertje meteen aansporen: ‘Kom Jens, opruimen. Anders leest tante Roos ons vanavond niet meer voor.’

Ze glimlacht.

In de keuken staat Barbera werkeloos bij het aanrecht. Er staat nog geen pan op het gasfornuis.

‘Kan ik blijven eten, Barbera? Of komt het je nu niet goed uit?’

Barbera haalt wat onwillig haar schouders op. ‘Ik heb nog niets klaar.’

‘Dat zie ik. Het gaat toch wel goed met jou?’ Anneroos kijkt bezorgd naar haar zus. Ze raakt er steeds meer van overtuigd dat het hier in het gezin niet helemaal op rolletjes loopt. Vooral nog laat ze niets van haar onrust blijken. Dat komt straks wel, want ze is niet van plan om hier weg te gaan voordat ze weet wat er aan de hand is.

Barbera ziet bleek, de vrolijke schittering in haar ogen is weg en haar haren hangen slap en dof langs haar gezicht.

‘Wat was je van plan om te eten vandaag?’

Barbera haalt haar schouders op. ‘Dat weet ik niet.’

Anneroos schudt verbaasd haar hoofd. ‘Dat weet je niet? Maar je moet toch zorgen dat er eten op tafel komt? Het is al bijna zes uur! De kinderen zullen trek hebben. En ik ook.’

Barbera trekt lusteloos de koelkastdeur open. ‘Ik had boodschappen moeten doen, maar ik was het vergeten. Er ligt in de vriezer nog een zak patat en kroketten. Dan doen we het daar vanavond maar mee.’

Anneroos slikt een opmerking in. Ze vraagt zich af of dit op andere avonden ook zo gaat. Krijgen de kinderen nog wel gezond voedsel binnen? Of trekt ze nu te snel haar conclusie?

Wat jammer dat Koos door zijn werk vaak afwezig is. Als vrachtwagenchauffeur draait hij veel extra uren. Vaak rijdt hij ook in het

buitenland en dan kan het zelfs gebeuren dat hij een paar dagen achter elkaar wegblijft. Nu het er zo met Barbera bijstaat, zou Koos minder uren moeten werken. Barbera staat er te veel alleen voor. Bovendien hebben de kinderen een vader nodig. Meestal zien ze Koos alleen in het weekend. Op de doordeweekse dagen moet hij in het holst van de nacht het bed uit om later op de avond er weer in te komen.

Dit houdt toch geen mens vol?

Vanavond zal ze er Barbera naar vragen.

Nu eerst maar die patat. Een gezondere maaltijd was beter geweest, maar als er niet veel in huis is, moet het maar.

Op dat moment begint Jasmijn boven te huilen.

Ze kijkt vragend naar Barbera. 'Zal ik...'

Barbera knikt en trekt de deur van de vriezer open om daar de patat uit te halen.

Anneroos loopt naar boven en vindt Jasmijn overstuur in haar bedje. Haar gezichtje ziet rood en bezweet. Een doordringende geur verradt dat ze aan een verschoning toe is.

Anneroos tilt haar nichtje uit haar bedje en houdt haar dicht tegen zich aan terwijl ze kalmerende woordjes tegen haar zegt. Haar gedachten staan ondertussen niet stil.

Hoelang ligt ze hier al te huilen? Waarom hebben ze haar niet eerder gehoord?

Ze legt het meisje op het aankleedkussen en verschoont haar. De vragen stapelen zich ondertussen op. Wat is hier allemaal aan de hand? Wat is de werkelijke reden dat Barbera haar vanmiddag in paniek opbelde? Ze heeft haar dat nog niet verteld, maar ze kan al wel raden dat hier het een en ander misloopt. Ze hoopt dat Barbera haar vanavond opening van zaken geeft als de kinderen op bed liggen.

De tafel is gedekt. Anneroos heeft zojuist Jasmijn haar eten gegeven en zet haar in de box, waar ze tevreden naar de blokken grijpt.

‘Aan tafel, jongens,’ zegt Anneroos vrolijk.

Dat hoeft ze geen twee keer te zeggen, want Ruby en Jens laten hun speelgoed gelijk in de steek en rennen naar de tafel. Nu het inmiddels halfzeven is, hebben ze flink trek gekregen. Barbera heeft zojuist de schaal met patat op tafel gezet. De geur daarvan doet Anneroos’ maag rammelen.

‘Alweer patat?’ Ruby kijkt verbaasd naar de schaal met goudgele staafjes. ‘Gisteren...’

‘St...’ Barbera kijkt haar zoon met een waarschuwende blik aan.

Anneroos zegt niets. Het onbehagen vanbinnen neemt met de minuut toe.

Nadat ze gebeden hebben, eten ze zwijgend hun patat. Dat de jongens stil zijn komt niet vaak voor.

Ze kijkt om zich heen. De kamer is keurig opgeruimd.

Ze steekt een duim naar de jongens op. ‘Dat hebben jullie goed gedaan, jongens. Wat ziet de kamer er netjes uit.’

Jens glundert en stopt zijn mond vol met patat.

‘Natuurlijk. Dat kunnen we best.’ Ruby voorziet zijn patat nog eens extra van een klodder mayonaise.

‘Stop daarmee, Ruby.’ Barbera pakt de pot mayonaise van hem af. ‘Je hebt meer dan genoeg. En van de pot appelmoes blijf je ook af. Daar heb je al van gehad.’

‘Ik had bijna niks.’ Ruby’s hand reikt alweer naar de appelmoes, maar Barbera schuift haastig de pot buiten zijn handbereik.

Anneroos hoort en ziet het zwijgend aan. Waarom heeft Barbera nou niet iets positiefs tegen de jongens te zeggen? En waarom schuift ze die pot nou weg? De sfeer wordt er op deze manier niet beter op.

Ze kijkt naar het beteuterde gezicht van Ruby. Het gesprek dat ze vanavond met haar zus wil hebben, kan geen uitstel lijden.

Als ze klaar zijn, ruimt Anneroos de tafel af. Barbera is de kamer uitgelopen en laat zich een tijdlang niet zien.

Anneroos doet wat haar handen vinden om te doen. En dat is veel. De jongens zijn aan het ruziën met elkaar. Jasmijn ligt nog steeds lief te spelen in de box. Dat scheelt weer.

Ze sommeert de jongens om vast een mooi verhaaltje op te zoeken dat ze straks kan voorlezen.

Dat helpt. Ze gaan op hun knieën voor de kast zitten. Op de onderste twee planken staan de kinder- en prentenboeken.

In de keuken doet Anneroos de vuile vaat in de afwasmachine. Daarna loopt ze naar de gang en vraagt zich af waar Barbera gebleven is.

Op het toilet? Of boven?

De irritatie komt weer helemaal terug. Eerst belt Barbera in paniek op. Nu is ze er en is mevrouw na het eten ineens verdwenen.

Ze loopt naar de gang: 'Barbera!'

Er komt een benauwd geluid vanachter de toiletdeur.

Ze legt haar hand op de klink. 'Barbera. Gaat het?'

Het duurt even voordat de deur open gaat. Als Barbera verschijnt, schrikt Anneroos van haar bleke vlekkerige gezicht. Barbera's ogen zijn betraand.

'Ik was misselijk,' zegt ze.

De irritatie ebt bij Anneroos meteen weer weg. Wat overblijft is schaamte. Ze is te snel met haar oordeel geweest. Barbera voelt zich niet goed. Zou ze de griep hebben?

'Ga snel zitten,' zegt ze. 'Dan pak ik iets te drinken.'

Ze kijkt haar zus ongerust na als ze de kamer weer in loopt. Dan haast ze zich naar de keuken.

De kinderen houden zich nu gelukkig rustig. Hopelijk blijft dat nog even zo voordat ze naar bed gaan. Maar dat kan ze slechts hopen.

Ze laat een glas vollopen met water uit de kraan. Als ze in de kamer terugkomt, is Jens op zijn moeders schoot gekropen en begint Jasmijn te protesteren in de box. Ruby komt met een stapel boeken aanlopen die hij prompt uit zijn handen laat vallen. Hij laat zich

snel op de knieën vallen om de boeken weer netjes op te stapelen.

Ze ziet hoe de ogen van Barbera heen en weer flitsen. De rode vlekken in haar gezicht verdiepen zich. Anneroos zet haastig het glas op tafel en loopt naar de box.

‘Zal ik dit verdrietige meisje in haar bedje leggen, Barbera?’

‘Als je dat wilt doen, dan graag.’ Barbera’s stem klinkt hoog.

‘Ik ook mee. En dan verhaaltje vertellen, tante Roos...’ Jens is van zijn moeders schoot afgegleden en loopt naar Anneroos.

‘Supergoed idee.’ Met haar vrije hand trekt ze Jens naar zich toe. ‘Ga jij dan ook gelijk mee, Ruby?’

‘Echt niet!’ Ruby schudt hardnekkig zijn hoofd, terwijl hij nog een boekje uit een hoek vandaan vist. ‘Baby’s gaan om deze tijd naar bed. Ik nog niet. Ik ben al zes.’

‘Je hebt gelijk.’ Anneroos trekt haar gezicht in een ernstige plooi. ‘Maar ik ga heel lang voorlezen. Ik denk dat jij en Jens al mooie boekjes hebben uitgezocht.’

Ruby springt op. ‘Jaaa, heel lang voorlezen. Kom Jens...’

Anneroos lacht en knipoogt naar haar zus. Ze krijgt er een dankbare blik voor terug.

Ziezo, in de tijd dat zij zich met de kinderen bezighoudt, kan haar zus tot rust komen.

En straks gaat ze met Barbera praten. Hopelijk komt haar zus met haar problematiek naar buiten.

Ze gaat eerder toch niet weg.

Wat als geld en goed tussen twee zussen in komen te staan?

Anneroos heeft het goed voor elkaar in haar leven. Ze heeft een leuke baan als dierenartsassistente, woont in een aardig huurhuisje en heeft een gezellige groep vriendinnen met wie ze elk jaar op vakantie gaat.

Het leven van haar zus Barbera ziet er heel anders uit. Ze is getrouwd, is onverwacht zwanger van hun vierde kindje en financieel gaat het hun niet voor de wind. Als Barbera graag weer haar werk wil oppakken, vraagt ze haar zus om minder te gaan werken en op haar kinderen te passen. Anneroos ziet het helemaal niet zitten en wil haar fulltimebaan niet opgeven. Als hun zieke moeder mantelzorg nodig heeft, heeft Anneroos plotseling wél tijd. De kloof tussen de zussen wordt hierdoor steeds groter...

Thea Zoeteman is al jarenlang een vaste auteur voor de Citerreeks. Ze schrijft graag herkenbare verhalen over het leven van gewone mensen die zich in een bijzondere situatie bevinden. *Geld en goed* is een meeslepende roman over het belang van familie en de werkelijke waarde van het leven.

CITER REEKS

ISBN 978 90 2055 398 7 NUR 344

9 789020 553987 >

www.citerreeks.nl